

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

06 בנובמבר 2011

ת"פ 26667-06-11 מדינת ישראל נ' סיורי

בפני כב' השופט צבי גורפינקל**בעניין: מדינת ישראל**

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד פמיליה**נגד****1. סאמח סיורי**

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד קבלר

להחלטה במחוזי (2011-06-16): תפ 26667-06-11 מדינת ישראל נ' סאמח סיורי שופטים: צבי גורפינקל, עו"ד: פמיליה, קבלר
להחלטה במחוזי (2011-07-11): תפ 26667-06-11 מדינת ישראל נ' סאמח סיורי שופטים: צבי גורפינקל, עו"ד: הברדלי, קבלר, סיורי
להחלטה במחוזי (2011-09-19): תפ 26667-06-11 מדינת ישראל נ' סאמח סיורי שופטים: צבי גורפינקל, עו"ד: פמיליה, הליווי קבלר, הובא
לגזר-דין במחוזי (2011-11-13): תפ 26667-06-11 מדינת ישראל נ' סאמח סיורי הובא שופטים: צבי גורפינקל, עו"ד: פמיליה, הליווי קבלר, הובא
להחלטה במחוזי (2011-12-01): תפ 26667-06-11 מדינת ישראל נ' סאמח סיורי שופטים: צבי גורפינקל, עו"ד: פמיליה, קבלר
להחלטה בעליון (2012-01-15): עפ 9687/11 סאמח סיורי נ' מדינת ישראל שופטים: דנה כהן לקח

הכרעת דין

ביום 16.06.2011 הוגש בפני ביהמ"ש כתב אישום המייחס לנאשם את ביצוען של העבירות הבאות:

- חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329(א)(1) בצירוף סעיף 329(א)(2) [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן: " החוק").
- החזקת סכין- עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק.
- איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
- הטרדה מינית- עבירה לפי סעיף 3(א)(3) בצירוף סעיף 4 בצירוף סעיף 5(א) [לחוק למניעת הטרדה מינית](#), תשנ"ח-1998.
- הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו- עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

להלן פירוט העובדות המיוחסות לנאשם, כעולה מכתב האישום:

בליל ה 08.06.2011 סמוך לשעה 02:30, ברחוב הר ציון 108 בתל אביב, או בסמוך לכך (להלן: " המקום"), הלכו ברחוב, מ.ש. יליד 1981 (להלן: "המתלונן") ו י.ב. ילידת 1982 (להלן: " המתלוננת" וביחד "המתלוננים").

אותה העת רכב הנאשם על אופניו, תוך שהתחקה אחר המתלוננים באופן מטריד, בכך ששרק לעבר המתלוננת, וביקש לקיים עמה יחסי מין מספר רב של פעמים. בתגובה, השיבה המתלוננת לנאשם כי היא אינה יצאנית, ויחד ביקשו המתלוננים מהנאשם מספר פעמים, כי יניח להם לנפשם, תוך שציינו כי הם מאורסים. או אז, איים הנאשם על המתלוננים באומרו: " אני רוצה לזיין אותה, אני ערבי מיפו, אם אני רוצה לזיין אותה אני אזיין אותה מולך, בוא תלחם על הכבוד של האישה שלך."

מיד לאחר מכן, ירד הנאשם מאופניו, שלף להב "סכין יפנית" אשר הייתה צפונה בנעלו (להלן: " הסכין"), רץ לעבר המתלונן תוך שצעק לעברו: " אני אזיין אותך", בו בזמן שהניף את הסכין באופן מאיים לכיוון פניו. בתגובה, גונן המתלונן על פניו באמצעות ידו. ובאבחה אחת, חתך אותו הנאשם באמצעות הסכין, וגרם לו לחבלות חמורות בידו השמאלית. כתוצאה מחבלות אלו נזקק המתלונן לאשפוז ולטיפול תחת הרדמה מקומית וניתוח תחת הרדמה כללית. פגיעותיו כללו: עורק ידו דימם; גיד אקסטנסורי של אצבע 3 נקרע לחלוטין; גידים אקסטנסורים של אצבע 2, נקרעו.

השוטר אופיר חנוכייב (להלן: "השוטר") , אשר סייר בניידת משטרתית סמוך למקום, הבחין במתרחש, מיהר להגיע אל המקום, הרחיק את הנאשם מן המתלונן ותפס בידו. הנאשם השתחרר מאחיזת השוטר, והחל להימלט בריצה, בו בזמן שהשוטר דלק אחריו כל העת וצעק לעברו: " תעצור משטרה". לבסוף הצליח השוטר להשיגו ולעצרו.

הנאשם כפר במיוחס לו ובפני ביהמ"ש התנהל הליך ההוכחות. להלן סקירת עדויות העדים שהעידו בפני ביהמ"ש:

פרשת התביעה

ע.ת. 1- גב' גילה ראובני-

העדה תארה כי היא מתגוררת בסמוך לארוע. בעקבות צעקות ששמעה התעוררה ניגשה אל המרפסת הבחינה בשלוש דמויות, 2 גברים ואישה מתקוטטים והזעיקה את המשטרה, אשר הגיעה מיד. העדה תארה עוד כי טרם הגיעה המשטרה החלו אנשים להגיע להפריד ביניהם. כמו כן, העדה תארה כי שמעה קול אישה, היא אינה יודעת אם זו האישה שהיתה בקטטה, שצעקה: "הוא דקר אותי", זאת לאחר שהגיעה המשטרה. (ראה: עמ' 5-7 לפרוטוקול)

ע.ת. 2- רס"ל אופיר חנוכייב-

העד תאר כי ערך את דו"ח הפעולה 4/ת, העד אישר כי הוא מזהה את הסכין היפנית שנתפסה והעיד כי הוא תפסה וכי הוא תפסה במקום היכן שעצר את החשוד, ברחוב על המדרכה וכי הסכין היתה עטופה בניילון בצד אחד שלה, כמו ידית. לעומת זאת, בדו"ח הפעולה שערך, נרשם כי מצא את הסכין על הכביש. בחקירתו הנגדית השיב כי "הסכין הייתה מטר מהמקום שתפסתי אותו" (עמ' 14 ש' 15 לפרוטוקול)

בחקירתו הראשית השיב העד כי הגיע לארוע לא בעקבות קריאה אלא הוא נקרא לארוע אחר שהתרחש כ-50 מטר ממקום הארוע נשוא ענייננו, וכי שמע צעקות של אישה ולכן הוא והשותף שלו החליטו לעזוב את הזירה של הארוע המקורי אליו נשלחו ולהגיע לזירת הארוע בענייננו. "הייתי ממול האירוע, באירוע אחר של הפרעת מנוחה. אז שמעתי צעקות מעבר לכביש, רצתי לכיוון השני, שמעתי צעקות של אישה, לא שמעתי את המילים. זה היה בערך 50 מטר מהמקום. רצתי לכיוון וראיתי ששני גברים מתקוטטים ביניהם, ואשה צועקת. אז באתי עם השותף שלי, הפרדתי ביניהם והשותף שלי הרחיק את המתלונן, ואני תפסתי את הנאשם. עדיין לא ידעתי מה קרה. כשתפסתי לו את היד אז הנאשם התחיל לרוץ, צעקתי לעברו משטרה וגם הייתי במדים. הוא השתחרר ממני והמשיך לרוץ. אחרי כמה מטרים הצלחתי לתפוס אותו ועצרתי אותו." (עמ' 9 ש' 11-5 לפרוטוקול)

בחקירתו הנגדית השיב לשאלות הסניגור ומסר כי הנאשם התרחק מס' מטרים, כ-3-2 ואז נתפס שוב. העד אישר כי הוא תפס את הנאשם ומיד הצמיד אותו לקיר על מנת שלא יברח שוב. העד אישר כי לא ראה את הסכין בידו של הנאשם כשתפס אותו, וכי לא ראה את הנאשם משליך את הסכין, או כל חפץ אחר. העד אישר כי מי שהפנה את השוטר לדבר המצאותה של הסכין זו המתלוננת.

בחקירתו הנגדית העד שב מספר פעמים על הטענה כי הסכין נמצאה על המדרכה ממש בסמוך למקום תפיסתו של הנאשם. (עמ' 12 ש' 17 לפרוטוקול)

העד העדי כי את הדו"ח רשם לאחר שהגיע לתחנת המשטרה, לאחר שעצר את הנאשם.

ע.ת. 3- רס"מ מקסים קפלן

העד משרת במז"פ מחוז תל אביב, העיד כי קיבל את המוצג הסכין לידי, צילמו והעבירו הלאה לתומר ארבל. (עמ' 15-14 לפרוטוקול)

ע.ת. 4- רס"מ משיח דב

העד הינו חוקר אשר חקר את הנאשם, העד העיד כי הנאשם סרב לחתום על הודעתו ועל האזהרה וטען כי לא עשה דבר. בחקירתו הנגדית השיב לשאלת הסניגור ואמר כי הוא קיבל את הסכין לידי והוא העבירה הלאה. העד לא זכר האם קיבל את הסכין מהסייר או מאיש המז"פ אך טען כי צריכה להיות תרשומת. העד נשאל מדוע זה טען בפני הנאשם כי על הסכין טביעות אצבע של הנאשם, וזה השיב כי מותר לו לעשות כן, במסגרת החקירה, על אף שבאותו השלב טרם נתקבלה חוות דעת. העד תאר כי "מי שנפצע באותו ארוע זה המתלונן, והסקת המסקנות ההגיונית מהדם הרב שעל חולצתו של הנאשם ובזירה, הביאו אותי לחשוב שזה דמו של המתלונן ולא של מישהו אחר." העד טען כי אינו יודע כי חלק מכתמי הדם שהיו על חולצת הנאשם היו מדמו של הנאשם. (עמ' 16 ש' 16-21 לפרוטוקול)

ע.ת. 5- רס"מ גידי ניסים

העד ערך דו"ח ת/15 וצילם את זירת הארוע. בחקירתו הנגדית השיב כי כשהגיע לזירה הסכין כבר לא היתה שם וכי אחד מהצוות שהיה בזירה הצביע לו על המיקום בו נמצאה הסכין. הוא אינו יכול לומר בוודאות כי היתה שם סכין. העד העיד כי אינו זוכר מי מאנשי הצוות הצביע על המיקום. (עמ' 17 ש' 23-27 לפרוטוקול)

העד העיד כי את הסכין ראה לראשונה בתחנה וכי הוא צילם אותה אך הסכין לא נמסרה לידי. (עמ' 18 לפרוטוקול)

ע.ת. 6- מוטי שאולוב

העד הינו המתלונן ובחקירתו הראשית העיד אודות קרות ליל ה 8.6.11 את הדברים הבאים:

" בשעות הלילה הלכתי עם החברה שלי בקיבוץ גלויות, זה היה בסביבות 02:00 בלילה, הלכתי איתה לשמה, ניסינו לחתוך שם דרך קיצור כדי לקנות סיגריות, אז ראיתי מישהו עם אופניים עוקב אחרינו. כשקנינו את הסיגריות ובאנו לחזור הוא התחיל לשרוק ולצפצף ולהגיד בואי בואי בואי. החברה שלי הסתובבה אליו, אמרה לו תלך מפה, אני לא זונה, תשתחרר. המשכנו ללכת, עוד פעם המשיד לקרוא לה ולצפצף לה, באתי אליו ואמרתי לו מה אתה רוצה ממנה? ואז הוא אמר לי שהוא רוצה לזיין אותה. אז אמרתי לו היא לא זונה, היא הארוסה שלי, תשתחרר, תלך מפה. אז הוא אמר לי אם אני רוצה אני אזיין אותה מול העיניים שלך, אני אביא ערבים מיפו. אז יצא לי עימות כזה, ואז חברה שלי תפסה אותי ומשכה אותי בוא נלך. אנחנו המשכנו ללכת הוא התחיל להתעסק בתוך הנעלים שלו, אז הוא הוציא להב של סכין יפנית שהחזיק בין הספידה והנעל... רק הלהב, עם איזולירבנד כזה מלופף, תפס את זה בצורה כזאת... ואז באותו שלב הוא התקרב אלי, ואז הוא אומר לי אני עכשיו אזיין אותך ואני רוצה שעכשיו אתה תריב איתי על הכבוד של האשה שלך, משהו כזה. אז כשהוא בא עם הסכין לכיון הפנים שלי, הוא בא לחתוך אותי (מדגים בתנועת יד) הגנתי על עצמי, הרמתי את היד שלי ותוך זה הוא חתך לי את היד. הוא קרע לי שני גידים, את כלי הדם ואת העורק הראשי ביד. זה תוצאה מזה שאני מנסה לתפוס לו את היד. השוטרים היו שם, קלטו את כל הבלגן הזה, זה היה על כביש ראשי כזה והם עברו על דרך מקרה באוטו. ואז הם יצאו מהאוטו, קפצו

עלי ועליו, הוא ניסה לברוח, תפסו אותו, אחרי שהוטרים הבינו. הם לא הבינו בהתחלה מה קרה, אז הם ראו שכולי מדמם והחברה שלי צועקת הוא חתך אותו. וזהו, והשוטרים תפסו אותו, הוא ברח ותפסו אותו. השוטר הוציא חוסם עורקים וחבש אותי ואז אמבולנס הגיע. "

העד השיב לשאלת ביהמ"ש וטען כי לא היתה לו הכרות קודמת עם הנאשם.

עוד השיב כי בתחילת הארוע לא היו אנשים מסביב אלא רק שלושתם ואילו לאחר המקרה, כשהגיעה המשטרה החלו להתווסף גם אנשים נוספים.

העד התבקש לתאר את האופן שבו הוציא הנאשם את הסכין ואלו הדברים שהעיד: " הוציא את הסכין מתוך הנעל שלו, הוא הרים את הרגל והתחיל להתעסק בתוך הנעליים. בהתחלה לא חשבתי, אמרתי לעצמי בראש. זה נעלי נייק הן ממש פתוחות, רק מרימים את הרגל והנעל נשארת ברצפה. הוא התעסק עם שתי הרגליים, כנראה לא זכר איפה יש לו סכין. חשבתי שהוא מנסה להבהיל אותי. בהתחלה לא ראיתי שזה סכין, כשהוא בא אלי ואמר לי בוא תילחם על האשה שלך, ראיתי שיש לו משהו בין האצבעות, בהתחלה לא ידעתי מה זה. כשראיתי שיש לו משהו חד, כשהוא הניף את היד לעבר הפנים שלי. כשיצא הרבה דם, הבנתי שזה סכין. "

העד תאר את נסיבות מציאת הסכין: " בהתחלה הוא ברח, לא מצאו את הסכין. השוטרים שמעו את החברה שלי צועקת הוא חתך אותו עם הסכין, וחיפשו עליו ולא היה עליו שום סכין. אז היא התחילה לחפש, ואז היא מצאה את הסכין על הכביש, הוא זרק את זה לכיוון הכביש. אז החברה שלי מצאה את הסכין, וצעקה הנה הסכין, השוטרים אמרו לה אל תגעי בסכין, ואח"כ באו ולקחו אותי לאיכילוב."

העד הגיב לטענת הנאשם כי הוא דקר את עצמו וטען כי זו טענה שקרית.

באשר לטענת הנאשם כי חברתו היא זונה וכי הנאשם קיים עמה בעבר יחסים והוא בא על מנת לקבל תמורה בגין התשלום ששילם לה מבעוד מועד, השיב העד כי הכל שקרים וכי את הטענות הללו השמיע הנאשם גם בעימות במשטרה וכי אינו יודע מהיכן הרעיונות האלו. העד הכחיש את הטענה כי הוא הסרסור של יהל.

בחקירתו הנגדית השיב העד לשאלות הסניגור את הדברים הבאים:

העד טען כי לא סיפר קודם כי כשיצאו מביתה של יהל הלכו לפארק, לפני שהלכו לקיוסק בשוקן מאחר ואין זה רלבנטי וכי כל שנתבקש לתאר במשטרה הוא ארועים רלבנטיים ולא חקרו אותו אודות דברים שארעו מהרגע שיצאו מביתה של יהל. עוד הוסיף כי ההשמטה לא נעשתה מתוך רצון להסתיר פרטים.

העד נשאל מדוע זה הוא מקיים יחסי מין עם חברתו בפארק, והעד השיב כי בנה של חברתו היה בביתה.

העד הכחיש כי לאחר שהיו בפארק וחזרו לביתה של המתלוננת לקחו סכין מהבית.

העד טען כי הנאשם התקרב אליהם עם האופניים עוד טרם קנו הסיגריות בקיוסק ואילו לאחר שרכשו את הסיגריות החל לשרוק ולצפצף. העד תאר כי הנאשם חיכה להם בסמטה וכי הוא לא הגיע לידם כשהיו בקיוסק.

כשסיימו לקנות את הסיגריות תאר העד : " הוא עשה לה בואי בואי, וצפצף ועשה תנועות מציצה בפה. חברה שלי הסתובבה ממרחק, ירקה לכיוון שלו ואמרה לו תלך מפה אני לא זונה. היא אמרה לו את זה כי המקום שורץ זונות והיא חשבה שאולי הנאשם חשב שהיא זונה, אז היא אמרה לו אני לא זונה..... בהתנהגות שלו הוא הוריד לה את הכבוד אז היא התעצבנה וירקה לכיוון שלו. אני עוד לא דיברתי."

הסניגור טען בפני העד כי קיימת סתירה בגרסאותיו שכן בפעם אחת טען שהוא ניגש אל הנאשם ובפעם אחרת טען שלא ניגש אליו. לכך השיב המתלונן : " אתה מערבב דברים. בהתחלה אתה אומר כן ניגשתי ואחרי זה שלא ניגשתי. הנכון הוא שכן ניגשתי ואמרתי לו מה אתה רוצה ממנה? הוא אמר אני רוצה לזיין אותה. אמרתי לו תקשיב טוב, אני ארוס שלה, תלך מפה, תכבד את מה שאני אומר לך. ואז הוא אמר אני ערבי מיפו, ואם אני ארצה אני אזיין אותה מול העיניים שלך." המתלונן טען כי לא דחף אותו אלא : " התקרבותי אליו ככה, כשהוא אמר אני רוצה לזיין אותה, באתי כזה לדחוף אותו, ואז הוא הלך אחורה, ואז חברה שלי התחילה לצעוק בוא נלך בוא נלך והוא התחיל להתעסק בתוך הנעליים.

ת. כשבאתי לדחוף אותו לא נגעתי בו, כי היד שלי לא נגעה בו, הוא הלך עצמו אחורה. אז התקרבותי אליו הוא הרים את הידיים ואמר סליחה, סליחה. חברה שלי משכה אותי בידיים ואמרה בוא נלך ואז המשכנו ללכת. כשבאנו ללכת הוא התחיל להתעסק בתוך הנעליים שלו ואמר וואלה אישי, וואלה אישי, אז המשכנו ללכת כמה צעדים קדימה, אז הוא מצא את הסכין שלו בתוך הנעל ואמר בוא תילחם על הכבוד של האשה שלך, אני הולך לזיין אותה."

לטענה שהוא טלטל את הנאשם השיב המתלונן כי : " הטלטול והעימות הזה קרה אחרי שהוא חתך אותי. " כשעומת עם העובדה שהמתלוננת תארה את הדברים באופן שונה העד השיב כי הדברים התרחשו באופן שהוא מתארם והעובדה שהיא טענה אחרת אינה משנה.

המתלונן אישר כי לפני הסכין הוא הדף אותו עם היד אך טען שלא נגע בנאשם. הנאשם הלך אחורה, ביקש ממנו סליחה, המתלונן אמר אתה מטומטם, זה האשה שלי אני עומד להתחתן איתה, איך

אתה אומר אני רוצה לזיין אותה מול העיניים שלי? ואז אמר וואלה אישי והתעסק עם הנעליים, והוציא את הסכין.

המתלונן אישר כי לפני שהסכין נשלפה הוא ניסה לדחוף את הנאשם וכי לפני שהסכין נשלפה הוא ביקש מהנאשם כי יתנצל.

הסניגור שאל את המתלונן איך זה הוא ידע היכן המיקום המדוייק של הסכין בתוך הנעל של הנאשם? העד השיב: " כי ראיתי אותו מתעסק בתוך הנעליים. הוא הכניס את היד בין הנעל לספיידה, חשבתי שהוא מנסה להפחיד אותי ורוצה לאיים עלי, הוא התעסק בנעל הראשונה, ובנעל השנייה. הוא כנראה לא זכר איפה שהוא החביא את זה, בימין או בשמאל."

העד לא זכר מאיזו נעל בפועל הנאשם הוציא את הסכין. העד נשאל מדוע לשוטר שהגיע לזירה מסר כי הנאשם הוציא את הסכין מתוך הגרב, ולכן השיב כי לא אמר זאת לשוטר.

העד תאר כי ראה את הנאשם מחטט בנעליו והוא הסיק כי הסכין היתה מתחת לספיידה כי אחרת הוא היה חותך את עצמו.

העד תאר כי הם התקדמו לכיוון הבית, היו ממש לקראת חציית הכביש: " לא חצינו את הכביש. היינו לקראת, כמה צעדים, ואז הוא בא כמה צעדים, ואז הוא בא לכיוון שלי ואמר בוא אני רוצה שתילחם על הכבוד של האשה שלך ואז הוא בא לכיוון שלי, סוף הסמטה והכביש זה ממש אותו דבר. איפה שזה קרה יש שם אורות וזה לא בתוך הסמטה."

העד תאר כי השוטרים הגיעו אך הניידת היתה בצדו האחר של הכביש מרוחקת מהם. וכשהשוטרים הגיעו הוא מנסה לתפוס לנאשם את היד.

כשנשאל האם בזמן שהשוטרים הגיעו לנאשם היתה סכין ביד השיב: " בזמן שהשוטרים מגיעים אני מנסה לתפוס לו את היד, השוטרים מגיעים, דוחף אותי השוטר, אני בינתיים עף, הנאשם קם מהרצפה והתחיל לרוץ. החברה שלי צעקה הוא חתך אותו עם הסכין. הנאשם ברח ותפסו אותו באיזה צומת, באו ועשו לו חוסם עורקים."

העד תאר כי כשהשוטרים הגיעו וניסו להפריד ביניהם הוא מיד ראה שאלו שוטרים. הסניגור שאל מדוע זה השוטרים תפסו גם אותו והוא השיב: " כי הוא ראה שאני מנסה לקפל לו את היד עם הסכין, חשב שאני התוקף, אז הוא העיף אותי, איבדתי את שיווי המשקל שלי ועפתי. הנאשם קם וברח."

הסניגור שאל את המתלונן היכן היה הנאשם שעה שהוא נאבק עימו על הסכין והעד השיב כי אינו זוכר במדוייק את כל הפרטים הללו.

העד אישר כי בשלב הזה הוא עדיין ראה את הסכין בידו של הנאשם. העד העיד כי הארוע התרחש בין שני הבניינים, לקראת הכביש, במקום בו אין מדרכה, במקום בו מכוניות יוצאות ונכנסות.

העד אישר כי עדויותיו נגבו בביה"ח ולא קודם לכן.

העד העיד כי כעת הוא כבר אינו בן זוגה של המתלוננת.

ע.ת. 7- גב' מלי בלניאן

העדה גרה בקרבת מקום לזירת הארוע, העידה כי אינה מכירה את הנפשות המעורבות בארוע, אולם לאור צעקות ששמעה "הוא דקר אותו" התקשרה למשטרה וביקשה שיגיעו למקום.

ת/24 תמליל השיחה שהתקבלה במוקד:

" מודיעה: ...יש פה זוג שרבים ואחד דקר את השני. ...

מוקדן: צריך מגן דויד שם?

מודיעה: נראה לי, כן.

מוקדן: הוא דקר אותו?

מודיעה: כן, אני רואה מהחלון, כן, הבחורה צועקת: "הוא דקר אותו, הוא דקר אותו."

ע.ת. 8- גב' בורוכוב יהל

העדה תארה כי בעבר היתה בת זוגו של המתלונן מוטי שאולוב, וכי כיום השניים כבר אינם בקשר. העדה השיבה כי כיום אינה באה להתנקם באמצעות עדותה במוטי, וכי אין לה הכל סיבה לעשות כן.

באשר לליל ה 08.06.11 תארה העדה בחקירתה הראשית את השתלשלות הארועים באופן הבא:

" בלילה של ה- 8.6.11 בסמוך לשעה 02.30, חזרתי עם מוטי, הוא הגיע אלי הביתה, בסביבות חצות וחצי, בני היה עדיין היה ער, אני התעוררתי מהשינה, בני צפה בטלוויזיה, מוטי התקשר ואמר שהוא מתעכב כי אין לו מוניות שרות, לבסוף הוא תפס מונית שרות והגיע אלי בחצות וחצי, לרח' חכמי אתונה בת"א, התחלנו לדון בנושא כשהוא נכנס הביתה, בנושא של חזרה לחברות, יצאנו לעשות סיבוב, לא רציתי שהבן ישמע את השיחה. הסיבוב נמשך, התחרמנו קצת אחד על השני, והלכנו לחורשה, ליד הכנסיה, עשינו את שלנו ובאנו, והלכנו אחרי זה לקיוסק ברח' שוקן לאכול סנדויצים, חזרנו והנאשם היה כבר שם, ליד הקיצור של ביהמ"ש, בחניון, מקרית המלאכה באנו, ראיתו בהמשך הנאשם רכב על אופניים. פעם ראשונה שראיתו בחיי, לא מכירה אותו. הוא ניסה להתחיל איתי, הוא עשה לי פסס בואי לפה, אמרתי לו שאני לא זונה, והוא אמר עוד מילה, לכן ירקתי לכיוון

שלו, אמרתי לו שילך לזונות ומוטי התלקח מהענין, ואמר לו מה אתה אומר כך לאשה שלי, והתחילה ביניהם מלחמת אגו בין הגברים, כי ברגע שהנאשם אמר למוטי בוא נילחם על הכבוד של האשה שלך, על איזה כבוד הוא רצה להילחם, הרי הוא לא מכיר אותי, ... הוא הוציא להב מהנעל או מימין או משמאל, נעל נעלי נייק, הוציא מהסוליה של הנעל, להב של סכין יפני באורך של 10 ס"מ, עטוף באיזולירבנד לבן, ראיתי את הלהב ואמרתי למוטי בוא נלך, הבנתי שהולך להיות שם.... הוא בתחילה התעסק עם נעל ימין ולאחר מכן משמאל, אמרתי למוטי בוא נלך הוא מוציא סכין, ומוטי אמר לי "משוגעת, אין לו כלום", אמרתי לו אם אתה אוהב אותי בוא נלך, גררתי אותו, והוא אמר לי שהוא לא ידבר אלייך ככה, והתחלנו ללכת, הם התעמתו ביניהם, והנאשם המשיך להתעסק, ...אמרתי למוטי בוא נלך, הוא אמר לי אני אוהב אותך, את אשתי לעתיד, איך הוא מדבר עלייך ככה, והנאשם אמר: "נלחם על הכבוד של האשה שלך" לא הבנתי על מה הוא מדבר, טוב שהוא יודע שאני אשה של מוטי ולא שלו, הם התעמתו עם הידיים, ואז הוא הוציא את הלהב, זה היה בפניה לפני שפנינו למסעדה של הבוכרים, שם הוא התעסק עם הנעליים שלו, גררתי את מוטי, וצעקתי למוטי שיש לו סכין, והתחלנו ללכת, והוא רדף אחריו עם הסכין, הוא רצה לחתוך, וחתך. שני גידים. הוא התחיל ישר עם סכינים. לא היתה קודם קטטה. "

העדה בעדותה ציינה כי בינה לבין מוטי היה הסכם כי ישמיטו פרט מידע אודות ההתרחשות, וזו הסיבה שבגינה לא הגיעה לדיון הקודם, אולם כעת משהיא מעידה על דוכן העדים היא מבקשת לחשוף את האינפורמציה ואלו הדברים שמסרה: "... כשהתחלנו ללכת אני ומוטי, עברנו שני כבישים, משד' הר ציון לגינה, עברנו את הכביש הראשון, לפני שהנאשם חתך את מוטי, אבל הלהב היה לו ביד, אמרתי למוטי בוא נלך, וגררתי אותו, חצינו את הכביש הראשון, מצד ימין מוטי ראה אבן משתלבת והוא תפס אותה, כי הוא ראה שהנאשם רודף אחריו, הוא רץ לכיוון הנאשם כשהאבן בידו, הוא ניסה לתת לנאשם מכה עם האבן אבל לא הצליח, בזמן זה הנאשם חתך אותו. סיכמתי עם מוטי לא לספר על האבן... מוטי לא הצליח לתת לנאשם מכות, אלא ניסה לתת לו מכה עם האבן, הוא היה קצת שתוי. "

העדה התבקשה להתייחס לעימות שם טענה כי המתלונן מוטי ניסה לתת אגרוף לנאשם והעדה הסבירה: " בקטע של האבן לא רצינו לספר, לכן רשום אגרוף ולא אבן משתלבת, האבן לא פגעה בנאשם, נכון שמוטי רץ לכיוון הנאשם עם האבן, זה הוא לא היה צריך לעשות, אם היה מניח לו הנאשם היה הולך. ... החלטנו אני ומוטי לא לספר כי זה אולי יבוא נגד מוטי, ויוציא את הנאשם זכאי או לא נאשם מספיק. לא חיפשתי את האבן לאחר מכן בזירה, מוטי ניסה לתת מכה עם האבן, איני יודעת היכן היא. ... בגודל של 15 על 10 ס"מ. "

מאחר ונושא האבן עלה לראשונה בחקירתה הראשית אציג שוב התייחסותה לנושא האבן:

" מוטי לא הצליח לפגוע בנאשם עם האבן שבידו, הוא החזיק את האבן ביד ימין, כי הוא הרים את האבן ביד ימין, לאחר שחצינו את הכביש הראשון, עמדנו על המדרכה והוא הרים את האבן, ואז

הוא רץ לכיוון הנאשם, אמרתי לו בוא נלך, שיש לו סכין ביד, והוא אמר לי שלא מענין אותו והוא לא ידבר אליך ככה. הלכתי עם מוטי לכיוון הנאשם, העדה מתארת כיצד מוטי ניסה לפגוע בנאשם עם האבן, אחרי כמה שניות האבן כבר לא היתה בידי מוטי, כי הם התקוטטו. המרחק בין מוטי לנאשם מהרגע שהרים את האבן, היה מטרים ספורים, הוא החזיק את האבן ביד ימין, הם היו לאחר מכן במרחק אפס, מוטי לא הצליח לפגוע בנאשם, האבן כבר לא היתה בידו. "

בכל הנוגע לחתך בידו של מוטי השיבה העדה: "היה מגע ביניהם, לאחר שמוטי ניסה לפגוע בו באבן, ואני נכנסתי ביניהם, יד נגעה בי, והוזזתי הצידה, לא יודעת של מי היתה היד, ושתי שניות לאחר מכן, מוטי נחתך בידו. "

העדה התייחסה לטענת מוטי שאמר שהוא דחף אותי כשעמדתי ביניהם, השיבה: "כנראה שמוטי הוא שהזיז אותי, מוטי הזיז אותי כי הייתי באמצע, הוא הזיז אותי ביד שמאל, ובזמן זה הנאשם חתך אותו. איני זוכרת אם מוטי הזיז אותי ביד שמאל שלו או בימין. אני מתארת זאת עם יד שמאל..."

העדה תיארה כי סייעה לשוטרים ומצאה את הסכין כששוטר מלווה אותה, הסכין נמצאה על הכביש, ליד הפינה. העדה מסרה כי את האבן לא חיפשו וכי היא לא ראתה אותה. באשר לאבן העדה מסרה כי כשהגיע לזירת הארוע עם מוטי באופן עצמאי היא חושבת שאז ראתה את האבן.

העדה התבקשה לזהות את ת/5 כסכין והשיבה: "הסכין לא היתה חלודה כמו עכשיו. אני לא כל כך בטוחה שזו הסכין. על הסכין ההיא היה איזולירבן ונראתה חדשה, היתה מבריקה. או שלא ראיתי את החלודה. "

בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ הנאשם השיבה כי היא ומוטי שבו לזירת הארוע מאחר וביקשו לבדוק שאין במקום מצלמות אבטחה שתיעדו את נושא האבן.

העדה הגיבה לטענת הסניגור כי היא מסרה תיאור של הסכין שנמצאה וכי עדותה באשר לשימוש בסכין ע"י הנאשם אינה אמת השיבה: "ראיתי גם את הלהב שלה ביד הנאשם, ראיתי שיש משהו בין האצבעות שלו. ראיתי את הלהב. "

העדה שבה ותארה: "לאחר שאמרתי לנאשם שאני לא זונה, הוא אמר למוטי "אני אזיין אותך לידו, מול הפרצוף שלו", והתחלנו ללכת, גררתי את מוטי, מוטי בוכרי פנטי ויש לו דעות קדומות, אין דבר כזה שמישהו יגיד שיזיין את האשה שלך, והוא ראה את הנאשם הולך אחרינו, והוא הרים את האבן."

לשאלה אם אחרי שהנאשם הוציא את הסכין מהנעל, מוטי ניגש אליו והם התעמתו עם הידיים, השיבה שאינה יודעת אם בתחילת העימות היה לנאשם סכין ביד.

העדה העידה כי כשהבחינה שהנאשם מתעסק עם נעליו הבינה כי הוא עומד להוציא משם כלי. כשנשאלה האם ייתכן והוא הוציא את הסכין ממקום אחר, השיבה בחיוב ובאותה הנשימה הוסיפה כי הנאשם חתך את מוטי עם להב וכי הלהב היה במרחק 4 צעדים מהמקום בו נתפס הנאשם.

בהמשך חקירתה הנגדית השיבה כי שיערה שהסכין שמצאה היא של הנאשם. העדה אישרה כי השוטר היה צמוד אליה וכי השניים חיפשו את הסכין יחדיו. עוד הוסיפה כי זחלה על ארבע כדי למצוא את הסכין, אבל לא בסמטה. העדה ציינה כי השוטר אמר לה שכנראה הסכין תמצא ליד המקום בו נתפס הנאשם.

העדה התבקשה שוב לתאר כיצד מוטי והנאשם פעלו סביב נושא האבן והשיבה: "האבן היתה זרוקה על המדרכה, הוא הרים אותה, ורץ לכיוון הנאשם שהיה אחריו. איני יודעת מדוע הוא לא הרפה והלך, מדוע רדף אחריו. העימות ביניהם היה בקרית המלאכה, העדה מופנית לת/15 ומשיבה: הסכין נמצאה ליד הקיר לכיוונו נזרקה האבן, הקיר השמאלי שמופיע בתמונה 3, בתמונה 5 רואים היכן מוטי נפצע, הוא מרח את הדם שלו על הקיר, אמר "למזכרת". הבחור נתפס כאמור בתמונה 7, הסכין נתפסה באיזור הקיר שרשום עליו באדום YORK על הכביש. מצאתי את הלהב שמופיע בתמונה מס' 12. בחושך הלהב זהר, לכן מצאתי את הלהב, זה נצנץ מהאור של פנס הרחוב."

העדה העידה על עצמה כי היא לוקה במחלת נפש ונוטלת כדורים פסיכיאטריים, אך לא אושפזה וכי מעולם לא עסקה בזנות.

העדה נשאלה האם לא ייתכן שלמוטי היה סכין והעדה השיבה בצורה נחרצת כי לא ייתכן: "הוא בחיים לא הולך עם סכין או מברג או דוקרנים, הוא פוחד מעוני. הוא פוחד ששוטרים יתפסו אותו אם ילך עם סכין."

לדברי העדה, לאחר שהיא ומוטי היו בחורשה הם הלכו ישר לקיוסק בשוקן וכי טענת מוטי כי קודם להגעה לקיוסק עצרו בביתה אינה נכונה וכי ייתכן והוא טעה או לא זכר. העדה הוסיפה כי היה לה כסף וכי נתנה לו על מנת שישים בכיס.

העדה העידה כי לא היתה נוכחת בזמן שהחוקר חקר את מוטי בביה"ח.

העדה התייחסה לעימות והבהירה כי טענה במהלך העימות בפני הנאשם כי היא קוקסינל על אף העובדה כי הדבר אינו אמת על מנת להוכיח באמצעות תגובתו של הנאשם כי הוא לא שכב עימה מעולם.

הסניגור הפנה את העדה לעובדה כי השוטר רשם בדו"ח הפעולה כי היא ציינה לפניו כי הנאשם הוציא את הסכין מהגרם ולא מהנעל כפי שהיא טוענת עתה לכך השיבה: ..זה לא נכון, ידעתי

מהתחלה שהוא הוציא את הסכין מהסוליה, מתוך הנעל, הוא הוציא את הנעל מהרגל, ואז שלף את הסכין, הוא כנראה הוציא את הסכין שהיתה מתחת לספיידה. יתכן שמוטי אמר שהוא הוציא את הסכין מהגרביים. הנאשם התעסק עם הנעליים שלו, ואז חתך את מוטי. לכן אני מסיקה שהוא הוציא את הסכין מהנעליים. לא ראיתי שהוא הוציא מהנעל את הסכין. אבל עובדה שמוטי נחתך, ולא אני חתכתי אותו, אלא הנאשם שהיה שם. "

העדה הוסיפה : "כשמוטי רץ אליו היתה לו ביד ימין אבן, הוא ניסה לתת לו מכה עם האבן, ואז החלה התקוטטות ביניהם, ואז באתי, חצצתי ביניהם, עדיין מוטי לא נחתך ואז מוטי הזיז אותי והוא נחתך ביד שמאל. אני חושבת שהנאשם לא רצה לפגוע בי, אלא במוטי.

הסניגור שאל שוב את העדה של מי היה הכסף באמצעותו שלמו בקיוסק והעדה השיבה כי הכסף הוא שלה שטר של מאה שקלים שנתנה לו לשמור בכיסו. את העודף היא אינה זוכרת האם היא לקחה או ששמה למוטי בכיס.

העדה נשאלה האם כשהלכו למכולת ראתה את הנאשם והשיבה : "כשהלכנו למכולת לא ראיתי את הנאשם. אלא כשהוא רכב על האופניים, לאחר הקניה. "

העדה התבקשה להתייחס לעובדה שלא נמצאו ט.א. של הנאשם על הסכין שנמצאה העדה השיבה : "רק הנאשם יכל לחתוך למוטי את היד. לא יצאנו עם כלי מהבית. לא יודעת מה היה למוטי בכיסים, אך יודעת שהוא לא הולך עם כלים חדים בכיסים. לא ראיתי את רגע החתך, כי הוזזתי הצידה. ראשי פנה לכיוון האחר. אלא ראיתי שיוורד למוטי דם. לא ראיתי את החיתוך עצמו. לטענתו שמוטי הוציא סכין, משיבה שלא ראיתי זאת. כשמוטי רץ אליו עם האבן ביד ימין, הייתי מאחורי מוטי, רצתי אחריו לקרוא לו שיחזור, הייתי מאחורי מוטי כשהוא הרים עליו את האבן."

העדה נשאלה האם היא שונאת ערבים והיא השיבה כי היא אינה שונאת אותם אך גם אינה אוהבת אותם.

בחקירתה החוזרת התבקשה להתייחס לדברים שמסרה בעימות בש' 15 שם אמרה שהנאשם עשה תנועות של מכות עם היד לכיוון מוטי, בביהמ"ש העידה כי אכן ראתה אותם מתאבקים, והנאשם עשה תנועות או להכות או לחתוך. "היתה תנועה של תנופה עם היד. מוטי כנראה קלט שיש סכנה לחיי שהנאשם מחזיק משהו חד ואז הוא הזיז אותי. אולי רצה לשסף אותו בגרון."

במהלך עדותה של העדה התפרץ לעברה הנאשם וטען כי היא זו שדקרה אותו, העדה הכחישה מכל וכל את הטענה ושאלה, היכן סימני הדקירה הלכאורית.

ע.ת. 9- מר אלון מלזר

העד משרת כחוקר במרחב יפתח. גבה הודעותיו של הנאשם והעיד כי הנאשם סרב לחתום עליהן. העד תאר כי החקירות מוסרטות וניתן לראות כי הנאשם נינוח וכי על אף טענת הנאשם כי החוקר רושם מה שהוא רוצה, לא כך התנהלו הדברים אלא החוקר נתן לנאשם לתאר את הדברים ואח"כ שאל אותו שאלות.

העד הוסיף כי ביצע חיפוש במערכות האם יהל בורוכוב רשומה כמספקת שרותי מין וכי לא מצא כל אינדיקציה לכך ועל ממצא זה ערך מזכר.

בחקירתו הנגדית נשאל ע"י הסניגור האם לגישתו עימות הוא כלי חד צדדי שנועד לספק ראיות רק כנגד הנאשם או שמא גם לנאשם הזכות לנסות לערער אמינות המתלוננים? תשובתו של העד היתה כי "החשוד לא מנהל את החקירה, יש לו זכות להטיח בפני המתלונן כל עובדות שהן. המתלונן לא חייב להשיב. אלא אם כן החשוד משבש את העימות ולא עונה לשאלות העד. שהוא שואל במקום לענות."

הסניגור שאל את החוקר מדוע זה הוא לא תיעד כי במהלך החקירה חלק מהשאלות נשאלו ע"י קצין נוסף שנכנס לחדר, העד אישר כי מן הראוי היה לרשום את השאלות שנשאלו ע"י הקצין הנוסף ואת עובדת היות קצין נוסף בחלקים מהחקירה.

החוקר נשאל ע"י הסניגור האם מישוהו בדק את הנעל של הנאשם האם קיימת כל אינדיקציה להסלקת סכין בתוכה. בתחילה השיב העד שלא ולאחר מכן השיב כי הוא הרים את הנעליים לבדוק אם יש בהן משהו ולא מצא. העד אישר כי לא רשם על כך כל מזכר, למרות שיכול היה לרשום.

פרשת הגנה**ע.ה. 1- פקד שחר גאון**

ביהמ"ש נעתר לבקשת הסניגור, ומאחר וביקשו לחסוך מזמנו של העד העידו את העד טרם עדותו של הנאשם.

העד הינו קצין חקירות מרחב יפתח מזה כשנה ושמונה חודשים.

העד השיב לשאלת הסניגור וטען כי לטעמו מותר לחוקר בשעת חקירה למסור לחשוד פרטים שאינם אמת, בין היתר, העובדה שהדם על חולצת החשוד היא של המתלונן, או שהסניגור שלו סוגר עסקאות מאחורי גבו.

עוד נשאל החוקר מדוע זה לא התנהג בשיוויין הבין החשוד למתלוננת בשעה שהחשוד ניסה לערער את ביטחונה של המתלוננת וטען בפניה כי נמצא קונדום עם ה DNA המוכיח כי הם קיימו יחסי מין והעד התערב מייד ולא נתן הזדמנות למתלוננת להגיב ומיד התפרץ ואמר כי המדובר בשקר, ולעומת זאת, כשהמתלוננת טענה בפני החשוד כי היא קוקסינל, על אף העובדה שזה שקר, לא התערבו ואפשרו לה לנסות לערער אמינותו. תגובת העד היתה: " כשהיא אמרה לו שהיא קוקסינל, לא הגבתי, כי הוא טען טענה וכדי להפריך את טענתו היא אמרה לו, ורצינו שיתמודד. לטענה שמיד בלמתי אותו כשהוא אמר על הקונדום, משיב שלא בלמתי אותו. "

העד השיב כי יש לתעד כניסה של חוקרים השואלים שאלות. כמו כן, אישר כי אם המתלוננת ירקה לעברו של החשוד היה לרשום זאת גם כן בתיעוד.

ע.ה 2 - סאמח סיורי - הנאשם

הנאשם בחר להעיד ולהלן תמצית עדותו בביהמ"ש :

" באותו לילה, בחצות, הלכתי לרח' הר ציון, יהל עמדה בכביש, עברתי עם האופניים ושאלתי אם היא עובדת במקום, היא אמרה לי כן, שאלתי כמה היא לוקחת ואמרה 100 שו, היא אמרה לי בוא נכנס לבנין, נכנסנו, קיימנו יחסים, ועזבתי אותה שם, חזרתי אחרי שעתיים, הלכתי הביתה וחזרתי לאותו איזור, וראיתי את יהל עם בחור, קראתי לה, בואי, והוא בא אלי, והיא התחילה לצעוק לי שהיא לא זונה והתפרצה, בא הבחור...הבחור בא ואמר לי מה אתה רוצה ממנה, שתקתי, ואמרתי לו למה היא יורקת עלי, הוא בא אלי ואמר לי זו אשתי והתחיל לתת לי אגרופים בראש, הייתי עם האופניים, זרקתי אותם כדי להגן על עצמי, הרמת את ידי כדי להגן על הפנים, הוא המשיך לתת לי בוקסים, בוקסים, והוא אמר שאומר שליחה ואז הוא יעזוב אותי, והיא צעקה וקפצה עלי, אמרתי לו שליחה והוא הלך, וחזר אלי עם אבן, ודפק לי אותה על הגב, מצביע על המותן, ואז הוא הוציא סכין והחזקתי לו את הידים, אם הוא אומר שחתכתי אותו משיב שלא הייתי עם סכין, אלא הוא היה עם הסכין, לא אשמתי שהוא נחתך. ברגעים האלה רבנו עם הידיים, ואז הוא נחתך והגיעה המשטרה, התרחקתי אחורה וקפצה עלי יהל, והם חתכו אותי באצבעות, הם הרגו אותי. ראיתי בחור, ולא ידעתי שהוא שוטר, והתחלתי ללכת, כולם כמו מאפיה, רואים שמרביצים למישהו, עולים עליו כולם. הבחור בא לתפוס אותי וברחתי ואז הוא אמר לי שהוא שוטר ונעצרת. "

העד סיפר כי לא סיפר זאת מההתחלה מאחר וזו המנטליות בה גדל בפנימיות של יפו : "אני לא יכול להגיש תלונה על אדם אם הוא לא התלונן עלי, עד העימות עם האדם לא היה בינינו כלום, לכן לא סיפרתי לאף אחד שהוא תקף אותי. "

כשעומת עם הטענה כי יהל אמרה במשטרה שמוטי טילטל אותו ומוטי טען שהוא ניסה לתת לו אגרוף וחרף זאת הנאשם עצמו לא אמר דבר, השיב הנאשם כי זו דרך עולמו וכך גדל, הוא לא "יפתח את הפה על אחרים".

בחקירתו הנגדית השיב את הדברים הבאים לשאלות התובעת:

הנאשם טען כי במשטרה טען כי החתך שהיה לו ביד נגרם מהאופניים על אף העובדה שכעת הוא טוען כי השניים יהל או מוטי גרמו לו את החתך נובעת מהעובדה שהוא לא מתלונן על אנשים. הנאשם אישר כי במשטרה טען כי לא היה ויכוח בינו לבין מוטי וכי השניים רק דיברו.

הנאשם טען כי באותו ערב נעל נעלי נייד לבנות וכי אינו זוכר אם השוכים היו סגורים או פתוחים, למרות שבדר"כ הוא נוהג לסוגרם.

הנאשם שב וסיפר כי בסביבות חצות אותו ליל הגיע לרחוב הר ציון, פגש את יהל, קיימו יחסי מין רגילים כשהוא היה עם קונדום, בחדר מדרגות לבקשתה, הוא לא גמר וחזר לביתו. בשעה 02:00 החליט לשוב לרחוב הר ציון ולראות אם היא שם, שכן ידע שהיא עובדת שם. הנאשם טען כי בחצות יהל היתה לבדה ומוטי לא היה, ורק בשעה 02:00 מוטי היה נוכח.

הנאשם טען כי חרף טענתו במשטרה ששכב באותו הערב עם הרבה נשים ולכן אינו זוכר את צבע התחתונים שלה, הדבר לא נכון.

הנאשם נשאל מדוע טען במשטרה שמוטי לקח את הכסף והנאשם השיב: "כי רציתי לברוח מרוב עלילות עלי." "

הנאשם נשאל מה טענתו, כיצד מוטי נחתך? ולכך השיב כי לטענתו מוטי חתך את עצמו בשעה שהשניים נאבקו בידיהם: "אני טוען שמוטי דקר את עצמו, כשהתאבקנו עם הידיים, הוא בחור ענק גדול ממני, היה לו סכין ביד ולכן רק הוא יכל לחתוך את עצמו. הוא הוציא את הסכין כשהוא בא אלי עם האבן, הוא זרק עלי את האבן, פגע בגב, ואמר אני אסגיר אותך. לא ראיתי מהיכן הוא הוציא את הסכין, לא ראיתי אצלו את כל צורת הסכין, אלא כשהשוטרים אמרו לי את הסכין. זו לא היתה סכין עם ידית, לא סכין מטבח, אלא סכין יפנית. ראיתי רק חלק מהסכין." "

הנאשם נשאל האם הסכין שנתפסה זו הסכין שהיתה מעורבת בארוע והוא השיב: "את הסכין היפנית שיהל מצביעה עליה ראיתי עוד בזירה. היא נתנה להם את הסכין. זו הסכין של מוטי. לא אמרתי לשוטרים שזה הסכין של מוטי, הם שאלו אותי מה היה ולא ענית. הייתי מופצץ ממכות, לא צעקתי תעזבו אותי. למרות שהם פוצצו אותי ממכות." "

הנאשם עומת עם העובדה כי חרף טענותיו שהרביצו לו לא ראו עליו סימנים, גם לא בתצלומים, על כך השיב כי הוא שם מים קרים וקרח על ראשו וכי לא יכל לישון מהכאבים בעקבות המכה שקיבל בגבו מהאבן. כמו כן, הוסיף כי גם יהל קפצה עליו והרביצה לו והשניים הרגו אותו במכות, אך הוא לא סיפר זאת במשטרה.

הנאשם נשאל מדוע לא סיפר ששכב עם יהל בהודעתו הראשונה מאחר שלא חשב שהשניים יתלוננו עליו בשלב זה, לא רצה לסבך אנשים.

הנאשם הכחיש טענת המתלוננים לפיה הוא עכב אחריהם עם האופניים.

לטענת הנאשם, הוא זה שאמר למתלונן שילך ואילו השניים חזרו אליו.

התובעת ביקשה מהנאשם להסביר את כתמי הדם שלו שהיו על חולצתו ולכך השיב כי זהו דמו מאצבעו וכי הוא נחתך מהסכין שמוטי הוציא מאחר והם היו קרובים כשהתווכחו.

הנאשם הכחיש כי טען במקום אחד במשטרה ששכב עם המתלוננת בחדר המדרגות ובמקום אחר ציין כי שכבו ברחוב, אלא טען כי השוטר בלבד אותו. הנאשם נשאל מדוע לאחר העימות שמר על זכות השתיקה ולכך השיב כי לא רצה לדבר מאחר והלחיצו אותו, העלילו עליו ולא האשימו את מוטי.

הנאשם טען כי לא סיפר כלל על האבן מאחר והוא יכל לדבר על זה רק לאחר שיהל העלתה את הנושא.

באשר לנושא הבריחה מהשוטר השיב כי הוא לא ברח מהשוטר אלא הוא סובל מפחדים וחרדות.

הנאשם הכחיש כי התכופף לכיוון נעליו.

הנאשם השיב את הדברים הבאים לשאלת ביהמ"ש: "בביהמ"ש בזמן עדותה של יהל מאוד כעסתי, התפרצתי ואמרתי לה שראיתי ביד שלה סכין, משיב שנחתכתי ממנו וממנה, אמרתי את דקרת אותי, כי היה לה סכין ביד. נחתכתי משניהם, ממנה או ממנו. ראיתי סכין ביד שלה. "

כשנשאל מדוע לא סיפר לסנגורו אודות האבן השיב כי סיפר לו כמה פעמים אך זה לא הקשיב.

טענות הצדדים:

טוענת התביעה כי עדויות שני המתלוננים הן עדויות קוהרנטיות רציפות, אשר לא משו מעמדתם גם לא בשלבי החקירות הנגדיות של הסניגור וכי העדויות מתארות את אותו ארוע המפורט בכתב האישום, לעומתם, גרסתו של הנאשם מתפתחת ומתאמת בהתאם לגרסאות שנשמעו מפי עדי התביעה, ומשכך יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

לעומת זאת, טוען ב"כ הנאשם כי לכל הפחות מתעורר ספק סביר בדבר השתלשלות הארועים בליל ה 08.06.11.

לגישת הסניגור, מבחינת כל גרסאות הנוכחים בזירה, הן במשטרה והן בביהמ"ש, לא ניתן לגבש תמונה קוהרנטית ורציפה באשר לאופן התנהלות הארועים, ומשכך מתעורר לו הספק הסביר שמא הסכין מקורה דווקא במתלוננים וכי הנאשם פעל מתוך הגנה עצמית, הגם שלא טען כך. ממשיך וטוען הסניגור כי ידו הארוכה של הספק סביר הינו זיכוי של הנאשם, המתבקש לדידו בעניינו.

מנטליות הנאשם - טוען ב"כ הנאשם כי אל לו לביהמ"ש לתמוה מדוע זה הנאשם לא הזכיר את נושא האבן במשטרה לאור המנטליות בה גדל וכי הראייה לכך נעוצה בעובדה שגם במקומות בהם המתלוננים עצמם מאשרים תקיפות כלפי הנאשם הוא לא ציין אותם, (לדוגמא: ניסיון מתן אגרוף מצדו של מוטי או טלטולו של מוטי את הנאשם כמופיע בעימות) קל וחומר שהנאשם לא היה מעלה את נושא האבן שלא עלה קודם לעדותה של המתלוננת על דוכן העדים.

הסכין - לגישת ההגנה לא ניתן לקבוע כממצא וודאי כי הסכין שנתפסה בזירה היא הסכין אשר שימשה לתקיפה. במיוחד לאור העובדה שלא נמצאו עליה ט.א או סימני DNA הקושרים את הנאשם. יתרה מזו, טוען ב"כ הנאשם כי תאור הסכין כמו גם שליפתה לא היה עקבי. בדוחות המשטרה של השוטרים שהגיעו לזירה מצויין כי המתלוננת מסרה כי הסכין נשלפה מגרב הנעל. ואילו המתלונן טען בעדותו בביהמ"ש כי הנאשם שלף את הסכין מהספידה שבנעל. המתלוננת תארה בביהמ"ש כי הנאשם חיפש קודם בנעל אחת, לא מצא, חיפש בנעל האחרת ואז שלף את הסכין. עוד נושא הוא העובדה שהמתלונן אמר כי הוא לא ראה את הסכין ולכן ידע לתאר את הסכין לפי התאור שמסרה לו יהל- תוהה הסניגור כיצד ייתכן שהוא לא ראה את הסכין אם הוא נדקר ממנה וכן מבקש הוא לטעון כי הסיבה שידע לתאר את הסכין כעטופה באיזולירבנד נעוצה בעובדה שהוא זה אשר הביא את הסכין, ייתכן בשעה ששבו מהחורשה ועצרו בביתה של יהל בטרם הלכו לקיוסק (נושא שאף הוא אינו מוסכם בין המתלוננים, שכן יהל מכחישה עצירה זו בביתה)

פרט נוסף אותו מבקש הסניגור להדגיש הוא כי לגרסת המתלונן, בשעה שהשוטרים הגיעו למקום הוא עדיין הותקף ע"י הנאשם והסכין עדיין היתה בידו של הנאשם. לעומת זאת, איש מהשוטרים לא דיווחו כי ראו את הנאשם מחזיק סכין או שומט חפץ כלשהו החשוד כסכין. וההיגיון אומר, כי

שוטרים המנוסים בעבודתם ערים לפרטים מסוג זה. העובדה שהשוטרים לא ראו סכין, על אף העובדה שהמתלונן שבשלב זה הנאשם אחז בסכין פוגעת במהימנותו של מוטי, כך ההגנה.

הגנה עצמית - טוען הסניגור כי הסיטואציה תואמת סיוטאציה של הגנה עצמית שכן לגישה של יהל, היא ומוטי התרחקו, ומוטי התעצבן, נטל אבן וחזר לכיוונו של הנאשם – דהיינו המתלונן הגיע כלפי הנאשם במטרה לתוקפו ומכאן, הגם שהנאשם לא טען זאת, הסיטואציה מלמדת על הגנה עצמית.

מחזלי משטרה - בסיכומיו, הפנה ב"כ הנאשם לשני מחדלים של המשטרה. האחד, נוגע לאופן הטיפול בסכין. החל מההגעה לזירה והעובדה שהסכים לא צולמה בזירה וכן העובדה שקיימת לאקונה בתעוד השלבים והגורמים שהחזיקו וטיפלו בסכין. מכאן, פועל יוצא הוא שקיים פער בין הסכין המצולמת לבין הסכין שמוצגת כיום בביהמ"ש, וכן לא הסכין המצולמת ולא הסכין המוצגת תואמות את התאור אותו מסרו המתלוננים בדבר סכין עם איזולירבנד כשבתצלום מופיע סכין עם ניילון ובביהמ"ש מוצגת סכין ללא ניילון וללא איזולירבנד.

מחדל משטרתי נוסף לו טען הסניגור עניינו אופן ניהול העימות בין הנאשם למתלוננת. טען הסניגור כי העימות, בעודו נועד לעמת בין שתי הגרסאות ולמצוא אותות אמת בין שני הצדדים (המתלונן אל מול הנאשם) בפועל מדובר על זירה שכולה נועדה לתמוך במתלונן ולא מאפשרים לנאשם לנהל את מלחמתו על חפוטו. במקרה שלפנינו הצביע הסניגור על כך שבמקום בו המתלוננת ביקשה להראות כי טענתה בדבר אי קיום יחסי מין עם הנאשם נכונה ולכן שאלה אותו מה צבע תחתוניה או טענה בפניו כי היא קוקסינל השוטרים אפשרו לה ואף המשיכו בקו שאלות זה, ואילו במקום בו הנאשם עצמו ביקש להוכיח גרסתו בכך שטען כי נמצא קונדום עם DNA שלהם מיד, עוד טרם הספיקה יהל להגיב התפרץ החוקר ואמר שהדבר שקרי.

מחדל נוסף – נוגע לעובדה שתמליל החקירות אינו משקף את אשר מתרחש בפועל. תמליל החקירה אינו משקף את העובדה שחוקר נוסף נכנס לחדר ואף שואל את הנאשם שאלות. תמליל העימות אינו משקף את העובדה שהמתלוננת קמה לעברו של הנאשם במהלך העימות. הטענה של ההגנה היא כי השיקוף מתבצע באופן חד צדדי בלבד וכי מחסירים חלקים העשויים לסייע לנאשם בהגנתו.

אי התקיימות עבירת הטרדה מינית - טוען ב"כ הנאשם כי מעדויות מוטי ויהל עולה כי כל שביצע הנאשם הוא קריאת פס, פס, פס לעבר המתלוננת, אז המתלוננת היא זו שצעקה לעברו של הנאשם וירקה לעברו, היא זו שלראשונה נקבה בתואר זונה. פרט לכך, טוענת ההגנה, לא תואר ע"י מוטי או יהל כל התנהגות היכולה לגבש את עבירת הטרדה המינית.

דיון והכרעה

ביהמ"ש נדרש לבחון האם התביעה הציגה לביהמ"ש ראיות אשר מוכיחות מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

סקירת הראיות מלמדת כי הגם שביקש הסניגור להצביע על סתירות ואי דיוקים בין גרסאות המתלוננים, לוז תאור הארוע דומה מאוד בין השניים.

במקרים כגון המקרה שלפנינו בהם נדרש ביהמ"ש להעדיף גרסה על פני גרסה, נעזר ביהמ"ש בראיות חיצוניות, אובייקטיביות אשר יהיה בהן כדי לתמוך במי מבין הגרסאות המתחרות.

במקרה שלפנינו קיימות מספר ראיות חיצוניות אשר מסייעות לביהמ"ש, המדובר בעדויות עדי השמיעה לארוע. עדותה של ע.ת. 7- אשר גרה בסמיכות והזעיקה את המשטרה. בזמן אמת, העדה מתקשרת למשטרה ומתארת כי היא שומעת ורואה מחלון ביתה בחורה צועקת "הוא דקר אותנו, הוא דקר אותנו". הפרט המהותי בעדותה הוא כי העדה מתארת את הדברים בשעה שהיא מתקשרת למוקד 100 למשטרה על מנת להזמין את השוטרים למקום והיא מציינת שהיא מביטה מחלון ביתה. פועל יוצא הוא כי השוטרים טרם הגיעו למקום. דהיינו הזעקות אותם שמעה העדה נזעקו מפי יהל עוד טרם הגיעו השוטרים לזירה, מיד עם קרות הדקירה. תגובה ספונטאנית אשר לא ניתן לטעון כי תואמה עם מוטי מבעוד מועד מתוך מניעים כאלו ואחרים. מיד עם קרות הדקירה, זועקת יהל הוא דקר אותו, הוא דקר אותו. זעקה ספונטאנית זו שמתרחשת בשעת המעשה ונשמעה מעדים אובייקטיבים לארוע, מהווה תמיכה מוחשית וממשית לגרסאותיהם של יהל ומוטי כי הנאשם הוא שדקר את מוטי וכי לא מוטי פצע עצמו במהלך התגרה ביניהם.

ראוי לציין כי מכל העדויות עולה, ואין מחלוקת על כך, כי השוטרים הגיעו מיד ובסמוך לקרות הארוע, המועד שבו עוד לא היה זמן לתאום עמדות בין יהל למוטי, משכך גם אם במקרה הזעקה של יהל כי "הוא דקר אותנו, הוא דקר אותנו" נשמעה כשהשוטרים כבר היו בסביבה, גם אז, לאור הספונטאניות של הזעקה בזמן קרות הדקירה, מהווה תמיכה לטענתם כי הנאשם הוא שדקר. שכן אילו המתלונן היה נדקר מעצמו אופי הזעקה היה אחר אשר אינו מאשים את הנאשם אלא זועק לעזרה.

ראיה חיצונית נוספת אשר יש בה כדי לסייע בקביעה איזו מבין הגרסאות על ביהמ"ש להעדיף בשעה שנדרש הוא לקבוע מה התרחש בפועל – הינה העובדה שהנאשם לא סיפר לסניגורו את נושא תקיפתו באבן וכפועל יוצא מכך הסניגור לא חקר את המתלונן ולו שאלה אחת בנושא זה.

נראה כי "טענת המנטליות" לה טענה ההגנה אינה יכולה לעמוד לזכות הנאשם. ראשית, גם אם אכן הנאשם מורגל לקוד התנהגות שונה, לפיו אין להפליל אדם ולסבכו עם רשויות המשטרה בשום אופן, הגם שזה פגע בד, עדיין נותרת השאלה מדוע הנאשם לא סיפר לסניגורו, האדם האמון על הוכחת חפותו אודות השתלשלות הארועים אשר מקימה את ההגנה העצמית. ומעבר לכך, מקריאת הודעות

הנאשם במשטרה לא עולה כי הנאשם ביקש לחוס על המתלוננים ולא לסבכם עם רשויות המשטרה. הרי הנאשם עצמו טען במשטרה טענות אשר מערבות/ קושרות/ מפלילות את המתלונן:

1. נושא הכסף- הנאשם טען בחקירתו כי הוא נתן 50 ₪ ליהל וכי המתלונן לקח ממנה את הכסף. בעימות עם הנאשם, טען הנאשם כי המתלונן לקח ממנו את הכסף.
2. פציעתו של הנאשם- בחקירתו הראשונה טען כי נפצע מאופניו (גרסה המתיישבת עם המנטליות הנטענת) אולם בחקירתו השניה, כמו גם בעימותים- טען כי נפצע מהמתלונן.

שקילת מכלול הדברים מלמדת כי הסיבה שהנאשם לא סיפר לסנגורו אודות האבן נעוצה בעובדה שבארוע לא היתה מעורבת כלל אבן. מסקנה זו מתבקשת ונימוק של מנטליות של אי הפללה אינו יכול לעמוד מנגד. העובדות הן שבעת מתן עדותה בביהמ"ש זוגיותם של המתלוננת והמתלונן הופסקה, ניכר היה כי המתלוננת היתה טעונה רגשית ביחס למתלונן. מדוע זה בחרה המתלוננת לראשונה להוסיף נושא האבן בעדותה אינו ברור לביהמ"ש, אך מהעובדה שהנאשם לא שיתף את סנגורו בנושא זה ניתן להסיק שהאבן לא היתה חלק מהתרחשות הארועים.

כעת מתעוררת שאלת מהימנות העדה- האם וכיצד זה ניתן לסמוך על גרסתה של העדה שעה שביהמ"ש קובע כי חלק מעדותה אינו מתקבל?

במקרה שלפנינו קיימים שני מתלוננים: יהל ומוטי אשר מתארים השתלשלות ארועים דומה. השניים מתארים כי בהתקרבותם לקיוסק בשוקן ניגש הנאשם עם אופניו, החל לקרוא לעברה של המתלוננת, זו הגיבה בזעם וטענה כי אינה זונה וירקה לעברו, מוטי החל מתלקח ודורש כי הנאשם יתנצל הנאשם אומר כי הוא יזיין את יהל אל מול עיניו של מוטי, מוטי ניגש לנאשם, יהל מנסה לעצור בעד מוטי ומבקשת כי יתרחקו, השניים מתרחקים, שני העדים, גם מוטי וגם יהל מספרים כי הנאשם המשיך ללכת אחריהם ואז מוטי חוזר לכיוונו של הנאשם, הנאשם התכופף לעבר נעליו הוציא את הסכין, וניסה לפגוע במוטי בפניו ומוטי הגן על פניו בידיו, במקביל יהל מנסה להרחיק את מוטי, והסכין, במקום לפגוע בפניו של מוטי פוגעת בידו. העובדה שקיימות סתירות בנושא האם עברו בביתה של יהל בדרך חזרה מהחורשה, או האם הסכין נשלפה מהגרוב או מהספידה, אינן מלמדות על שקר אלא מלמדות על אי שימת לב לפרטים, או לחילופין הסקת מסקנות לגיטימית (השניים מתארים כי הסכין הוצאה מאזור הנעליים לאחר שהנאשם התכופף ונגע בנעליו, אין כל חשיבות למתודיקת הנשיאה של הסכין האם בגרב או מתחת לספידה). כמו כן, קיימות העדויות החיצוניות של עדי השמיעה/ ראייה אשר הזעיקו את המשטרה, כמו גם העובדה שהשוטרים הגיעו למקום מיד עם קרות הארוע, ומשכך הגרסאות שנלקחו מפי יהל ומוטי בזירה אינן נגועות בחשש לנסיגון תאום גרסאות בינה לבין מוטי, שכן יהל היתה עם אחד השוטרים וניסתה לאתר את הסכין ואילו מוטי היה עם שוטר אחר וחבשו לו את הפציעה.

מנגד, קיימת גרסתו של הנאשם:

בחקירתו הראשונה מכחיש הנאשם כל קשר וטוען כי ידבר בביהמ"ש. בחקירתו השניה טוען הנאשם כי יהל עסקה בזנות וכי בחצות נהנה משרותיה תמורת 100 ₪ ולאחר מכן ביקש לשוב אליה וכך פגשה בשעה 02:00 אולם אז לאחר שנתן ליהל 50 ₪, מוטי לקח את הכסף ממנה ואז תקף את הנאשם. בעימות עם מוטי – ת/21 טען הנאשם בפני מוטי שהוא לקח **ממנו** כסף, למרות שבביהמ"ש הסביר הנאשם כי מוטי לא לקח ממנו כסף. עוד בעימות עם מוטי טען הנאשם שמוטי חתך עצמו: " הוא התפרע, הוציא סכין חתך עצמו. שאלת חוקר: למה שהבחור מולך יחתוך עצמו? תשובה: חברה שלו." בחקירתו השלישית שב ושמר על זכות השתיקה לרוב.

בביהמ"ש במהלך עדותה של יהל התפרץ לעברה הנאשם, לאחר שיהל הטיחה בפניו שמעולם לא שכבה איתו וכי לא היתה גם שוכבת איתו וטען כי היא דקרה אותו עמ' 43 לפרוטוקול ש' 8-9: " הנאשם: מתפרץ בצעקות, את חתכת אותי עם הסכין, נשבע במתים שלי שהיא חתכה אותי, הסכין היה ביד שלך ואני עצור." בחקירתו הנגדית, לשאלת ביהמ"ש השיב כי הוא נחתך משניהם וכי הוא ראה סכין ביד שלה. במשטרה טען תחילה כי נפצע מאופניו ולאחר מכן בחקירתו השניה והעימות טען כי נחתך בזמן שעמד קרוב למוטי אשר הניף את הסכין. כמו כן, בעדותו בביהמ"ש עמ' 53, טען הנאשם כי השניים, יהל ומוטי "הרגו אותי במכות" ובעמ' 52: " הייתי מפוצץ ממכות, לא צעקתי תעזבו אותי, למרות שהם פוצצו אותי במכות" לעומת זאת מת/17, כמו גם מלוחות התצלומים עולה כי לא נמצאו על הנאשם כל סימנים של פציעות.

יתרה מזו, בביהמ"ש לאחר שנשמעה לראשונה עדותה של יהל בנושא האבן, הוסיף הנאשם ותאר גם הוא את האבן, נושא שלא סיפר קודם, אף לא לסנגורו. השתלשלות הארועים שתוארה על ידו אינה מתיישבת עם ההגיון, טוען הנאשם בביהמ"ש כי מוטי "הוציא את הסכין כשהוא בא אלי עם האבן, הוא זרק עלי את האבן, פגע בגב...לא ראיתי מהיכן הוציא את הסכין, לא ראיתי אצלו את כל צורת הסכין...זו לא היתה סכין עם ידית, לא סכין מטבח, אלא סכין יפנית, ראיתי רק חלק מהסכין..."

פרט לעובדה כי לא נמצאו כל סימני חבלה בגופו של הנאשם, אין זה הגיוני שמוטי האוחז באבן יוציא גם סכין ויבחר להשתמש דווקא באבן ולזרוק אותה לעברו של הנאשם. שכן אם כבר הטריח עצמו, בעודו מחזיק באבן להוציא סכין, או אז היה פועל עם הסכין ולא עם האבן. לא הגיוני שבו זמנית יחזיק מוטי בשני חפצים ויפעל במקביל עם שניהם כדי לפגוע בנאשם. מה גם, שהנאשם הודה כי לא זעק לעזרה על אף שטען שעשו בו לינץ'. מהתפרצותו של הנאשם בביהמ"ש לעבר המתלוננת ניתן ללמוד על הגזמותיו- הוא טען כי היא דקרה אותו, נשבע במתים שלו, אך דקירה ממנה לא ארעה, זעקה לא נשמעה מפיו ואיש מעדי הזירה לא שמע אותו זועק לעזרה.

לסיכום נקודה זו, מחד קיימות גרסאות המתלוננים אשר מתארים השתלשלות ארועים דומה, קיימת תמיכה חיצונית לעדותם, אולם נקבע כי יהל שיקרה על דוכן העדים בנושא האבן. מאידך,

קיימת גרסת הנאשם אשר לא נמצאו לה כל תמיכות חיצוניות, להפך, נמצאו לה בעיקר הפרכות. הצבענו כיצד גרסתו של הנאשם מתפתחת ואינה מגלה כל אותות אמת.

במצב דברים זה, אני קובע כי עדותו של מוטי אמינה עלי וכי עדותה של יהל משקלה נמוך מזה של עדות מוטי, אולם יש בכוחה כדי לתמוך בעדותו שכן היא שבה ומתארת דברים דומים לאלו שתאר מוטי, פרט לנושא האבן, כמו גם העדויות החיצוניות של עדי השמיעה/ראייה ששמעו בזמן אמת את יהל צועקת "הוא דקר אותנו" ואין חולק כי היא התכוונה לנאשם שדקר את מוטי. מכל אלו עולה כי אני קובע כי **גרסתו של הנאשם נדחית ואילו גרסת מוטי מתקבלת על כל תאור השתלשלות הארועים.**

זה המקום להדגיש כי לא מצאתי כי בנסיבות שלפנינו התקיימה סיטואציה של הגנה עצמית, גם אם הנאשם לא טען זאת. טוען בא כוח הנאשם כי מהעובדה שמוטי התרחק לעבר הסימטה ואז בחר לחזור שוב לעברו של הנאשם יש משום להקים לנאשם הגנה עצמית. אין בידי לקבל הטענה, שכן הגם שמוטי התרחק לעבר הסימטה ואז חזר לעברו של הנאשם, בכל מקום בו מתוארת החזרה לכיוונו של הנאשם מתואר כי הנאשם המשיך לעקוב אחרי השניים. ראה: עדותה של יהל, ראה עימות יהל והנאשם.

ת/25 ש' 11-16: " אמרתי למוטי אם אתה אוהב אותי בוא נלך הביתה, הסתובבנו והלכנו ומוטי כבר רתוח ואומר אני חוזר והולך ואמרתי לו בוא נלך הביתה, הבחור מולי הוציא את נעל ימין חיפש בפנים החזיר אז הוציא את נעל שמאל הבנתי שהוא מחפש משהו אמרתי למוטי הוא ערבי הוא ידקור אותך, **התחלנו ללכת והבחור מולי רדף אחרינו** והוא אמר אם אתה גבר בוא נלחם על הכבוד של האישה שלך, עשה תנועות של ככה עם היד לכיוון מוטי, לכיוון הפרצוף שלו." ראה גם: עדותו של מוטי בביהמ"ש עמ' 29 ש' 1-9; עדותה של יהל עמ' 42 ש' 9-10.

מתאור הארועים עולה כי יסודות עבירת החבלה בכוונה מחמירה התגבשו, תואר ע"י המתלוננים כי הנאשם שלף את הסכין ונופף בה וניסה לדקור את המתלונן בפניו. אין חולק כי כוונה לפצוע פניו של אדם הינה במטרה להותיר בו מום או לגרום לו חבלה חמורה, ומשכך גם יסודות עבירה זו התגבשו.

בסיכומיו טען ב"כ הנאשם כי מתאור הארועים ע"י המתלוננים לא מתגלה עבירה של הטרדה מינית. טענה זו, עדיף היה שלא תשמע שכן, מתאור העדויות עולה כי לאחר שהנאשם קרא לעברה של המתלוננת וזו הגיבה לעברו בסרוב ויריקה, הנאשם אמר בפניה ובפני מוטי כי הוא ישכב איתה למול עיניו של מוטי, זאת והעובדה שהנאשם המשיך לעקוב אחריהם גם כשהתרחקו לכיוון הסימטה כל אלו מהווים התנהגות המגבשת את יסודות עבירת ההטרדה המינית.

הבריחה מהשוטר- טוען ב"כ הנאשם כי השוטר תפס את הנאשם מטרים ספורים , 2-3 מטרים מהזירה ולכן לא ניתן לסווג זאת כבריחה. דין הטענה להידחות שכן, החוק אינו מאבחן באשר להצלחת הבריחה או מה המרחק שנעבר.

זה המקום להעיר כי בצדק הפנה בא כוח הנאשם למחדלי החקירה שארעו. אכן נהלים נכתבו על מנת שיפעלו על פיהם ולא למראה עיניים בלבד. על החוקרים להקפיד ולתאר את המצב לאשורו בשעת עריכת דוחות ו/או תאור תאור חקירות. במקרה שלפנינו, אכן החקירות היו מוקלטות ועל כן הנזק שנגרם בעקבות אי ציות לנהלי המשטרה מצד החוקרים באופן הרישום שערכו אינו כזה המצדיק הפעלת תרופות מעולם ההגנה מן הצדק, אך יש להסב את תשומת לב המשטרה לכך כי עליהם לפעול ביתר דוקנות.

לאור כל האמור לעיל , אני קובע כי התביעה הוכיחה ברמת וודאות של למעלה מכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ואני מרשיעו בביצוע העבירות הבאות :

- חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329(א)(1) בצירוף סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: " החוק").
- החזקת סכין- עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק.
- איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
- הטרדה מינית- עבירה לפי סעיף 3(א)(3) בצירוף סעיף 4 בצירוף סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.
- הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו- עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

ניתנה היום, ט' בחשוון תשע"ב , 06 בנובמבר 2011, במעמד הצדדים

צבי גורפינקל 54678313-

צ. גורפינקל, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)